

Via crucis

**Cracovia,
29 iulie 2016**

**Iași,
11 aprilie 2017**

„Dragi tineri, în acea Vinerea Sfântă mulți discipoli s-au întors triști la casele lor, alții au preferat să meargă la casa de la țară pentru a uita un pic crucea. Vă întreb - dar răspundeți fiecare dintre voi în tăcere, în inima voastră, în propria inimă -: cum vreți să vă întoarceți în seara aceasta la casele voastre, la locurile voastre de cazare, la corturile voastre? Cum vreți să vă întoarceți în această seară ca să vă întâlniți cu voi înșivă? Lumea ne privește. Fiecăruia dintre voi îi revine să răspundă la provocarea acestei întrebări”.

Franciscus

Team & Credits:

Amalia-Maria Diac
Eduard-Ciprian Gabor
Diac Roberta
Percă-Robu Adriana
Denisa-Cecilia Nicu
Emanuela-Narcisa Bondea
Monica Budău
Irina Grasu
Iolanda Budău
Gabriela Dîm
Alexandra Cojan
Alina Ursu
Corneliu Blaj
Maria Herciu
Ana Moraru
Iuliana Sescu
Adela-Elena Dobos
Andreea Ghiuzan
Anca Andrieș
Gabriel-Iulian Cocianga
Pr. Cristian Bîrnat

1. Sus pe muntele Calvar / Cine oare plânge-amar ?

Plânge Maica Domnului / Lângă Crucea Fiului. (bis)

2. Pe o Cruce răstignit Moare Fiul său iubit,
Moare Fiul omului / Și Stăpînul Cerului. (bis)

3. Plângi, creștine, plângi amar! / Urcă muntele Calvar;
Lângă Maica Domnului / Plângi la moartea Fiului. (bis)

*"Am fost flămând și mi-ați dat să mănânc,
am fost însetat și mi-ați dat să beau,
am fost străin și m-ați primit, gol și m-ați îmbrăcat,*

bolnav și m-ați vizitat, am fost în închisoare și ați venit la mine" (Mt 25,35-36)

„Acele cuvinte ale lui Isus vin în întâmpinarea întrebării care de multe ori răsună în mintea noastră și în inima noastră: "Unde este Dumnezeu?". Unde este Dumnezeu, dacă în lume există răul, dacă există oameni înfometați, însetați, fără casă, refugiați? Unde este Dumnezeu, când persoane nevinovate mor din cauza violenței, a terorismului, a războaielor? Unde este Dumnezeu, când boli necruțătoare rup legături de viață și de afect? Sau când copiii sunt exploatați, umiliți și suferă și ei din cauza patologiilor grave? Unde este Dumnezeu, în fața neliniștii celor îndoielnici și a celor mâhniți în suflet? Există întrebări pentru care nu sunt răspunsuri umane. Putem doar să privim la Isus și să-l întrebăm pe El. Și răspunsul lui Isus este acesta: "Dumnezeu este în ei", Isus este în ei, suferă în ei, profund identificat cu fiecare. El este așa de unit cu ei, aproape că formează "un singur trup".

Isus însuși a ales să se identifice în acești frați și surori ai noștri încercați de durere și de angoase, acceptând să parcurgă calea dureroasă spre calvar. El, murind pe cruce, se încredințează în mâinile Tatălui și poartă asupra sa și în sine, cu iubire care se dăruiește, rănilor fizice, morale și spirituale ale întregii omeniri. Îmbrățișând lemnul crucii, Isus îmbrățișează goliciunea și foamea, setea și singurătatea, durerea și moartea bărbaților și femeilor din toate timpurile” (*Parcul Jordan a Blonia, Cracovia, vineri, 29 iulie 2016*).

Parcurgem calea sfintei cruci împreună cu Isus. Oferim rugăciunea noastră pentru noi, pentru cei dragi ai noștri, pentru cei care suferă, care poartă o cruce grea. Dar, mai ales, oferim această calea crucii pentru iertarea păcatelor noastre, a indiferențelor și neglijențelor noastre în urmarea lui Cristos.

Înainte de a începe meditarea suferințelor lui Cristos, să purificăm inima noastră de orice răutate și de orice slăbiciune și să cerem iertare pentru păcatele noastre. Act de căință

1. Oare la ușă cine-i Și ce-o fi așteptând? Azi iarăși ocolit-ai Pe cel ce-l vezi bătând.
R: Dulce răsună afară: „Lasă-mă-n casa ta; Te rog a câta oară, Spre fericirea ta!
2. O, chiar acum degrabă, Ușa-ți deschid eu larg. Hai, nu mai sta afară, Calcă al casei prag!

1. Isus la moarte-i osândit/Deși-i nevinovat. Osânda i-am pricinuit/Ca și Pontiu Pilat.
*Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;
Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.*

Stațiunea 1: Isus este osândit la moarte

“Când s-au împlinit zilele înălțării sale, s-au îndreptat cu hotărâre spre a merge la Ierusalim și a trimis soli înaintea sa. Și, mergând, au intrat într-un sat al samaritenilor ca să pregătească pentru el. Însă nu l-au primit pentru că se îndrepta spre Ierusalim”. (Lc 9,51-53)

Isuse, chiar de la începutul călătoriei Tale spre Ierusalim și, așadar spre moarte – nu ai fost primit. Pentru că erai un străin! Pentru că aparțineai unei alte națiuni, o națiune care profesa o religie diferită. Ți-a fost refuzată ospitalitatea Ție – un Om care se îndrepta către moarte...

Toate acestea, Doamne, ne sună atât de familiar, ca și cum ar fi un extras din ziarele noastre. Ne amintește de situațiile de pe străzile noastre. Refuzăm ospitalitatea persoanelor care caută o viață mai bună și uneori, care încearcă să salveze vieți omenești, în pericol de moarte; bat la ușile țărilor noastre, la biserici și case. Sunt străini, vedem în ei dușmani, ne este teamă de religia lor și de sărăcia lor!

În ultimii ani ai fost condamnat la moarte în persoana celor 30 de mii de refugiați. Condamnat de cine? Cine este de acord cu această sentință?

Sunt un străin – ne spui astăzi nouă – Nu am unde să îmi pun capul. M-am născut într-o ieszle – am fost refuzat la han. Știu gustul amar al ospitalității prefăcute – așa cum în casa lui Simon fariseul, care nu mi-a dat apă pentru picioarele mele, sau ulei pentru capul ars de căldură. Îți amintești de discipolii din Emmaus: când invitaseră “Necunoscutul” la masă, deschiseră ochii și Te recunoscuseră....pe Tine!

Și noi Te rugăm: deschide-ne ochii! Permite-ne să Te cunoaștem! În străinii care s-au regăsit dintr-odată printre noi. În cei fără adăpost care dorm prin găurile noastre, la ușile caselor noastre, pe lângă canale, pe sub poduri. Tu trăiești în orice străin. Tu stăpânești ca un nevoiaș în vecii vecilor. Amin.

R: **Dacă-n viață** încărcăți fiind cu bunuri N-am slujit celor săraci, umili și-n chinuri
Cum ar putea iubirea lui Cristos Să rămână-n noi?

1. *Ajută-ne, Doamne, ca viața noastră să fie Speranță, slujire, credință mai vie.*

2. *La sfânta jertfă să te întâlnim pe tine Suferind cu cei ce suferă în lume.*

2. Își ia pe umeri crucea grea S-o poarte până sus. Povara crucii, pururea Zdrobește pe Isus.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a II-a: Isus ia crucea pe umeri

„Discipolii lui s-au apropiat și i-au spus: „Locul este pustiu și s-a făcut deja târziu; dă-le drumul, ca, mergând prin cătunele și satele din jur, să-și cumpere ceva ca să mănânce!”. Dar el, răspunzând, le-a zis: „Dați-le voi să mănânce!”. Ei i-au zis: „Atunci, să mergem noi să cumpărăm pâine de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?”. Iar el le-a zis: „Câte pâini aveți? Mergeți și vedeți!”. După ce au aflat, i-au spus: „Cinci și doi pești”. (Mc 6,34-38)

De obicei, obișnuim să gândim asemenea discipolilor: 200 de dinari nu ar cumpăra îndeajuns de multă pâine. 200 de dinari! Salariul pe 7 Luni! Cum faci deodată rost de această sumă? Această cruce ne istovește.

Neajutorați fiind, inventăm soluții pentru a ne pasa problemele asupra altora: dă-le drumul, ca, mergând prin satele din jur, să-și cumpere ceva ca să mănânce.

Dar Doamne, tu spui: Dați-le voi să mănânce! Și Tu întrebi: câte pâini aveți? Tu nu întrebi ceea ce nu avem, ci ceea ce avem! Și dacă am putea împărți ceea ce avem: 5 pâini și 2 pești. Tu nu întrebi dacă e de ajuns pentru atât de mulți - Tu întrebi dacă vom împărți acestea!

Și aici începem să înțelegem. De ce există foamete în lume? Nu din cauza lipsei de pâine, ci din cauza lipsei de solidaritate. În lumea noastră nu există un deficit de pâine - o treime din mâncarea produsă este aruncată la gunoi. În același timp, la fiecare 6 secunde un copil moare de foame, iar astăzi - în această seară, aproape un miliard de oameni din întreaga lume nu știu dacă vor avea sau nu ceva să mănânce mâine.

Doamne Isuse, nu avem nevoie de fonduri uriașe, ci de o inimă generoasă! Oferă-ne nouă o astfel de inimă, grijulie și capabilă de a oferi, chiar și în momentele ei de slăbiciune. Restabilește în noi înțelegerea termenului Post - nu ca o dietă sănătoasă, ci ca o adevărată faptă de iubire. La final, îți cerem, pentru cei înfometați și muritori de foame. Pâinea Vieții! Ajută-i pe aceștia!

Iar pe noi, iartă-ne... Amin.

1. Ți-am greșit de atâtea ori, Doamne, iartă-mă!

Te-am făcut ca să plângi deseori, Doamne iartă-mă!

*Ref: Dar acum aș dori ca să vezi Că m-am schimbat
Și-aș dori să m-ascuți când îți spun: „Te iubesc!”*

2. Dacă te-am supărat deseori, Doamne iartă-mă!

Dacă n-am făcut ce-ai dorit tu, Doamne iartă-mă! **R:**

3. Și sădește în mine mereu, Doamne chipul tău Și-aș dori să îți spun și la greu: Te iubesc mereu.

3. Abia pornit El cade jos În praful drumului. Așa arat-acum Cristos, El Fiul Omului.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a III-a: Isus cade întâia oară sub povara crucii

„Și au venit la El aducându-i un paraltic pe care îl purtau patru inși.[...] Isus i-a spus paralticului: ”Fiule, păcatele îți sunt iertate. ” [Și apoi:] ”Îți poruncesc, ridică-te, ia-ți targa și umblă”. (Mc 2,3-11)

Uitându-mă la căderea ta, Isuse, mă gândesc la propriile căderi –la păcatele de moarte care m-au doborât din picioare. Amintirea lor vie mă copleșește. Nu pot veni la tine prin propriile eforturi. Sunt paralizat - mai mult decât acel paraltic. Măcar el s-a lăsat ajutat- prietenii lui l-au adus la tine. Eu scap de păcat în singurătate, îmi recunosc recidivele ridicând din umeri –sau, uneori, prin violență.

Îți mulțumesc că sunt astăzi aici și că pot asculta ceea ce îi spui acelui păcătos paralizat. Prima oară îi spui: fiule, și abia apoi: păcatele îți sunt iertate. Nu începi cu păcatele. Mă numești ”fiule”- chiar dacă am crezut că nu mai am acest drept: Nu merit să mai fiu numit fiul tău; tratează-mă ca și cum aș fi unul dintre servitorii tăi. Dar spui tu „servitor? Nu! Niciodată!”

Am trăit asta în Sacramentul Spovezii de atâtea ori. Nu umilintă, ci regăsindu-mi demnitatea! M-ai ridicat de la pământ de atâtea ori!

Doamne Isuse, fii preamărit la fiecare spovadă din această lume. Plin de milostivire. Iertând nu de 7, nu de 77, ci de 777 de mii de ori. Neobosind niciodată iertându-ne. Fii așa în fiecare duhovnic! Fă în așa fel încât Sacramentul Spovezii să fie o experiență de milostivire și respect, întotdeauna și pentru oricine.

Ne rugăm pentru aceia care amână spovada de ani de zile din cauza rușinii, temerilor sau neglijenței. Dă-le harul tău, care ne face conștienți de păcatele noastre! De asemenea, ne rugăm și pentru aceia ale căror decizii din viață se interpun între ei și dezlegarea sacramentală. Acționează asupra conștiințelor lor; multiplică-le iubirea; lasă-ne să îi însoțim în Biserică. Fă-ne să ne îndrăgostim de Biserică, care nu este niciodată neputincioasă în fața păcatului, chiar dacă este construită pentru păcătoși. Tu care ești Sfânt, Sfânt, Sfânt prieten pe veci al păcătoșilor. Amin.

1. Maria, tu esti a lumii mamă / Si-a celor ce te cheamă în inimile lor.
Maria, tu esti măicuță dragă / A celor ce te roagă si îți cântă-n cor.

R: Nu lăsa să se fărâme si nici să se dărâme / Ce Domnul a zidit.
Nu lăsa ca răutatea, ura si nedreptatea / Să-nvingă pe pământ! Maria!
2. Maria, tu gingașă Fecioară, privește spre noi iară, / Si roagă-l pe Isus,
Când vom fi căzuți în tină si vom fi plini de vină, / Să ne ridice sus.

4. Pe Maica sa o vede-n drum Măhnită prea de tot. Ar vrea să-i spună că acum Se simte aproape mort.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a IV-a: Isus o întâlnește pe mama sa îndurerată

„Satana a ieșit dinaintea Domnului și l-a lovit pe Iob cu o bubă rea din talpa piciorului până în creștetul capului său. Iob a luat un ciob ca să se scarpine cu el și stătea pe cenușă. Trei prieteni de-ai lui au auzit de tot răul care a venit asupra lui. Și-au ridicat ochii de departe și nu l-au recunoscut; și-au ridicat glasul și au plâns. Au șezut cu el pe pământ șapte zile și șapte nopți și nimeni nu i-a spus niciun cuvânt, căci vedeau că durerea lui era foarte mare”. (Iob 2:7-8, 11-13)

Doamne Isuse, tu și Mama ta nu ați avut mult timp să petreceți împreună în liniște. Nu vi s-au acordat 7 zile și 7 nopți. Câteva secunde trebuiau să fie suficiente, o întâlnire a ochilor. Și a inimilor. Fără un cuvânt. Fără nici un gest. O imensitate de iubire!

Asemenea prietenilor lui Iob, Mama ta trebuia să vină, să sufere împreună cu tine și să te mângâie. Ca și ei, și mama ta probabil te-a recunoscut cu greu, rănit, însângerat, tocmai ridicat dintre cei căzuți. Tradiția a păstrat memoria locului în care ai căzut și unde ți-ai întâlnit Mama – chiar în mijlocul canalului care trece prin Ierusalim și care colectează toate deșeurile și impuritățile. Sfinte Iob, singurul drept, tu nu ai căzut în gunoi, dar în mizeria umană.

Tu, Primul Mângâietor, ai avut nevoie de mângâiere pe drumul crucii tale! Tu ți-ai găsit această mângâiere în întâlnirea tăcută cu Mama ta.

Nu-i așa că cel mai bine reușim să îl mângâiem pe cel bolnav într-o companie tăcută? Pentru că o tăcere împărtășită nu înseamnă doar a nu vorbi. Ea este mai degrabă o ascultare reciprocă și o așteptare a răspunsului de la Dumnezeu. Așa cum spune Scriptura: Este bine să speri în tăcere pentru salvarea de la Domnul. (Lam 3:26)

Marie, mângâietoarea celor bolnavi, dorim să învățăm de la îndurătoarea și tăcuta ta prezență cu cei care suferă. Te adorăm, Isuse Cristoase și pe tine, Duhule Sfânt, Mângâietorule, care ne alini în fiecare suferință a noastră! Amin.

1. Drum pentru adevăr, Drum pentru viață, Crește în noi acum Sub veșmânt de speranță.
O minune așteaptă toți, Dar întinde mâna Și-ai să vezi că poți!

R.1: Să trăiești printre alții Ca și cum ar fi frații tăi.

Chiar de-s altfel tu fii sigur Că există multe căi.

2. Minte a învățat Să pună bariere, Dar noi să nu uităm A inimii putere!
Ea sfarmă ziduri și-i împacă pe frați, Din ea ne naștem, Cu ea suntem bogați!

R.2: Toleranță și speranță, Dăruire și iubire, Ascultare și iertare, Umilință și credință!

5. Când Simon vine-n ajutor Un pic e ușurat Rămâne însă-n viitor O cruce de purtat.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a V-a: Simon din Cirene îl ajută pe Isus să-și ducă crucea

„Isus intrând în casa lui Petru, o vede pe soacra acestuia zăcând la pat din cauza febrei. I-a atins mâna și îndată febra a lăsat-o. În acea seară, au adus la el și mulți oameni posedați de cel rău, iar el, cu o singură vorbă a alungat din ei spiritele rele și i-a vindecat pe cei bolnavi; toate acestea, pentru a împlini cele spuse de profetul Isaia: „El a luat asupra sa neputința noastră și a purtat bolile noastre”. (Mt 8:14-17)

Tu ai luat asupra ta slăbiciunile noastre și ai purtat chiar și bolile noastre. Simon însă, nu a vrut să ia crucea ta pe umerii lui. El nu a vrut să te ajute. A fost forțat să o facă. Nu am nici un drept să-l judec. Și eu ca și Simon, sunt la fel de dornic să fug de suferințele și necazurile altora. Nu cumva fac acest lucru tocmai pentru că nu îmi amintesc, că Tu ai luat mai întâi asupra ta toate bolile și suferințele mele ?

Ai spus despre Tine: Am fost bolnav. Dar eu te cunosc în primul rând ca și medic, care a fost trimis pentru a-i vindeca pe cei bolnavi și nu pe cei sănătoși. De câte ori nu ai venit la mine, Doamne, când am fost bolnav? De câte ori nu m-ai ajutat să mă ridic, din boli mult mai grave decât febra: din egoismul meu, indiferența și necredința mea.. Nu mai vreau să neg nimic din tot ceea ce ai făcut și faci pentru mine..

Doamne Isuse, te binecuvântăm în toți aceia care îi ajută pe bolnavi, ca profesie, dar mai ales ca vocație în domeniul de îngrijire; în toți aceia care sunt incluși în domeniul serviciilor sanitare: medici, infirmieri și asistenți, toți angajații spitalelor și clinicilor. Te laudăm pentru toți preoții care lucrează în spitale; pentru congregațiile religioase a căror carismă este în slujirea pacienților. Iar nouă, Doamne, inspiră-ne empatie față de toți aceia care suferă și dă-ne puterea de a sări în ajutorul lor, fără să fim forțați sau să așteptăm ceva la schimb; ajută-ne să dăm dovadă de generozitate și să oferim din timpul nostru bolnavilor, prin vizitarea lor, fie acasă sau la spital, dar mai ales prin rugăciunile noastre. Amin.

1. O, Isuse, Domnul meu / Mă gândesc la chinul tău,
Mă gândesc neconținut / Cât de mult ai suferit. (bis)
2. Știu că n-ai fost vinovat, / Însă pentru-al meu păcat
Ai fost aspru chinuit / Și pe cruce răstignit. (bis)

6. Pe o năframă chipul său Rămâne-ntipărit. Prin Veronica, Dumnezeu Se lasă zugrăvit.

*Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;
Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.*

Stațiunea a VI-a: Veronica șterge fața lui Isus cu o maramă

„Și iată că o femeie care de doisprezece ani avea hemoragie, apropiindu-se din spate, i-a atins ciucurii hainei, căci își spunea: „De mă voi atinge fie și numai de haina lui, voi fi vindecată”. Întorcându-se și văzând-o, Isus i-a zis: „Curaj, fiică, credința ta te-a mântuit!”. Iar femeia a fost vindecată din ceasul acela”. (Mt 8:14-17)

Evangheliile nu menționează numele femeii ce i-a șters fața lui Isus, însă tradiția îl menționează: Veronica este numele ei. Ea este femeia vindecată de hemoragie: iar acum nu te poate privi indiferentă cum sângerezi pe drumul crucii. A fost un act de milostivire oferit ca răsplată. Mai înainte a-i vindecat-o de hemoragie și de rușine, iar acum ea îți curăță sângele de pe față, redându-i pentru scurt timp candoarea.

Acoperit de sânge, sudoare și mizerie, chipul celui condamnat apare, se dezvăluie ochilor tuturor ca fiind chipul demn al lui Isus din Nazaret!

Oare nu te-a văzut astfel înainte de a lua marama pentru a-ți curăța chipul? Ea a văzut un deținut ce avea chipul Fiului lui Dumnezeu!

Doamne Isuse, tu ne vii în întâmpinare și ne ajuți să depășim orice sclavie: a viciilor noastre, a senzualității și a dependențelor. Tu vezi în noi fiice și fii ai lui Dumnezeu, chiar și atunci când noi ne vedem deja în boxa celor acuzați, dependenți de droguri, de alcool, de pornografie, de jocurile de noroc, de computer, de celular, de bani, de comodități... de orice lucru! Pentru tine chipul fiecăruia dintre noi este în mod invariabil chipul Pruncului Divin. Privirea Ta ne redă demnitatea! Ea trece dincolo de marama Veronicăi.

De aceea, te rugăm Doamne Isuse, ca asemenea Veronicăi să ne dăruiești capacitatea de a-i consola pe cei închiși. Îndreaptă-ne pașii spre cei care suferă de orice dependență și sclavie. Fii tu, Doamne Isuse, calea noastră către ei. Amin.

1. **Nu-i loc pentru credință pe pământ:**/Lumea-i toată plină de păcat
Și oamenii trăiesc nepăsători, / Iar Dumnezeu le vrea salvarea lor.

*Refr.: Să ne trezim! Să ne întoarcem de la rău / Și să-i slujim lui Dumnezeu;
Să împlinim Cuvântul Său! / Noi, noi, voi, voi, toți, toți, toți.*

2. Atâția vin și stau nepăsători, / Iar Dumnezeu le vrea salvarea lor.

Nu se gândesc c-odată vor sfârși / În focul veșnic se vor chinui.

7. Din nou El cade pe pământ Sub bice de călăi. Tu, Dumnezeu atât de sfânt Ce-ți fac copiii tăi?!

*Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;
Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.*

Stațiunea a VII-a: Isus cade a doua oară sub povara crucii

I-a fost prezentat unul care îi datora zece mii de talanți. Stăpânului i s-a făcut milă de servitorul acela, l-a lăsat să plece și i-a iertat datoria. Dar ieșind, servitorul acela l-a găsit pe unul care era servitor împreună cu el și care îi datora o sută de dinari. Atunci a mers și l-a aruncat în închisoare până când îi va fi plătit datoria. Atunci, chemându-l stăpânul lui, i-a zis: «Servitor rău, nu trebuia să te înduri și tu de cel care este servitor ca și tine așa cum eu m-am îndurat de tine?» Și, mâniindu-se, stăpânul l-a dat pe mâna călăilor până va fi plătit toată datoria”. (Mt 18:24-34)

Doamne, i-ai iertat atât de mult! I-ai iertat o datorie care depășește imaginația! Zece mii de talanți, echivalentul a 270 de tone de aur!

Iartă-mă că te întreb: Nu ai fi putut să îi ierți și faptul că nu și-a iertat datornicul? I-ai iertat păcatele sale, de neimaginat... De ce nu i-ai iertat și refuzul lui de a ierta la rândul său pe alții? Refuzul de a ierta este o ofensă așa de mare? Oare nu avea el dreptul să ceară dreptate?

Avea acest drept. Dar păcatul lui nu în asta constă. Păcatul nu este că el nu a putut ierta, ci că a irosit iubirea care Tu ai revărsat-o din belșug asupra lui. I-ai arătat îndurare fără limite, nu doar ca să se simtă eliberat de datoria apăsătoare, ci ca să iubească pe alții cu aceeași iubire pe care el a primit-o. Ca să ierte pe alții cu aceeași iertare pe care a primit-o.

Nu ai cerut nimic mai mult de la el, decât ceea ce Tu însuși i-ai dăruit. Din abundență!

Doamne Isus, îți bincuvântăm prezența și puterea în toți cei care iartă. Te rugăm la această stațiune: distruge vechea persoană din noi! Omoară în noi datornicul cel nemilos! Învață-ne să iertăm din toată inima, fără a aștepta ceva în schimb, de la cel ce a greșit. Ooo, cât de incredibilă este îndurarea Ta! Vreau să am încredere în ea – chiar și atunci când tu mă chemi să o ofer la alții, să iert fără ezitare. Amin

1. **Iubirea** îți aduce bucurie-n suflet, Iubirea îți dă puterea de-a ierta,
Iubirea te trezește în zori cu-n zâmbet, Iubirea îți alung tristețea grea.
Iubirea te face să fii mai bun; Iubirea te-ajută să-ți urmezi al tău drum,
Iubirea te poartă pe aripi de vis. Iubind, viața pare un paradis.

*Refr.: Doar iubind vei vedea: Ce frumoasă e viața, dacă știi să o trăiești;
Ce frumos este gândul, dacă știi să-l împlinești; Ce frumos e cuvântul, dacă știi să-l rostești;
Ce frumos este omul, dacă știi să-l iubești. (bis)*

8. Întâmpină cu mângâieri Pe cele ce-l jelesc. Iertând pe cei care ca ieri Și azi păcătuiesc.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a VIII-a: Isus le mângâie pe femeile din Ierusalim

„Un bărbat etiopian, demnitar al reginei, se întorcea, așezat în carul său, și citea din profetul Isaia. Atunci Filip l-a întrebat: „Înțelegi ce citești?” El i-a răspuns: „Cum aş putea, dacă nimeni nu mă îndrumă?” Atunci Filip a început de la Scriptura aceasta să-i anunțe vestea cea bună despre Isus. (Fap 8:27-28, 30-31, 35)

Doamne Isuse, recunoaștem puterea si milostivirea Duhului Tău, care l-a inspirat pe Filip să-l însoțească pe acest bărbat ca să-l învețe. Milostivirea: pentru că acest bărbat era «străin» si exclus din comunitatea de rugăciune si de adorare. Puterea: care se reflecta in credința sa si in botez. Dorim sa ne însușim si noi atitudinea lui Filip de a-i învăța pe cei neștiutori – o atitudine plina de umilinta, care sa-l impulsioneze pe cel neștiutor sa pună întrebări importante; o învățătură care sa te aiba in centru pe Tine!

Tu le vorbești femeilor care te însoțeau : Fiice ale Ierusalimului, nu ma plangeti pe mine, ci pe voi si pe copiii vostri. Tu ne inveti pentru ca ne iubesti. Tu ne inveti din propria ta Patima – uitand de Tine, depasind propria ta suferinta.

Doamne Isuse, contempland aceasta statiune pe Calea Crucii, aflu ca a-i invata pe ceilalti trebuie sa fie intotdeauna un act de iubire si de milostivire. Iarta-ne pentru acele momente din viata noastra in care i-am invatat pe ceilalti cu o atitudine de furie, cu mandrie – pentru a ne impune propria viziune - cand am fost incapatanati in convingerile noastre. Iarta-ne pentru ca am evidenciat intelegiunea noastra, uitand de Tine – Izvorul Intelepciunii si al Intelepciunii Intrupate. Iarta-ne pentru toate situatiile in care am abuzat de increderea tuturor celor pe care tu ni i-ai incredintat in serviciul educatiei. Te rugam, Doamne, pentru toti dascalii, profesorii, catehetii, educatorii si mai ales pentru toti părinții : umple-i cu puterea si milostivirea ta, pentru a-i conduce si a-i invata pe cei care le-au fost incredintati. Prin cuvinte intelepte si o marturie convingatoare. Invataturile si marturisitorile divin, care traiesti si domnesti in vecii vecilor. Amin.

1. **Ne-ai arătat** cum să trăim, Ne-ai învățat să ne iubim Și când ne e prea greu
Să ne-ndreptăm privirea către ceruri. Și totuși, Doamne, ne e greu, Nu mai știm ce e bun
sau rău. Din tot ce-avem și știm Nu mai aflăm cărarea către ceruri.

**Refr.: O, te rugăm, mai dă-ne un semn, un strop de har
Și spune, Doamne, cum să trăim în lumea de acum.**

Suntem ai tăi și mari, și mici, și buni, și răi;

Întinde brațul tău și ne condu pe-al nostru drum. (bis)

2. Cu cât mai mult am descoperit, Mai complicați am devenit, Dar am găsit ceva
Din sensul vieții ce ai pus-o-n noi. Te căutăm în univers Și vrem să știm al lumii mers,
Dar tot uităm Să fim mai buni cu cei de lângă noi.

9. A treia oară cade-nvins De oboseli și chin. Dar focul dragostei nestins Îi lasă chip senin.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Statiunea a IX-a: Isus cade a treia oară sub povara crucii

Isus le-a spus: „Voi toti va veti scandaliza , caci este scris : Voi bate pastorul si oile se vor risipi”. Atunci Petru i-a zis: „Chiar daca toti se vor scandaliza, eu nu”. Dar Isus i-a zis: „Adevar iti spun ca tu, astazi, in aceasta noapte, inainte de a fi cantat un cocos de doua ori, de trei ori ma vei renega”. (Mc 14:27, 29-30)

Chiar înainte de pătimirea ta, Isuse, ai arătat ucenicilor îndoiala ca o cădere și drept cauza căderilor ulterioare. Indoiala care presupune evadare, dispersare, tradare. Nu doar indoiala în sine, nu indoiala în propria forta, ci indoiala în tine – chiar tu ai spus: „ Voi toti va veti scandaliza de mine”.

Îndoiala, care duce departe puterea mea și o doboara la pământ. Indoiala ca ma voi ridica vreodata după o cadere. Fiecare dintre păcatele mele atrage după sine un alt pacat. Cu fiecare păcat ulterior, îmi pierd din ce în ce mai mult speranța. Indoiala care imi spune: „Aceasta este o obisnuita acum; este mai puternica decat tine!”. Aceasta conduce pana la urma la indoiala în tine: gandul ca tu nu esti destul de puternic ca sa ma ridici sau ca de fapt tu nu vrei acest lucru. Poți iubi chiar și pe cineva ca mine? Apoi, apare indoiala în realitatea Paștelui, indoiala în scopul și sensul vieții mele – în providenta și mila ta.

Sfatuiește pe cel care se indoieste! Dar ce recomandam unei persoane neajutorate? Cum sfătuim mai bine o persoană cuprinsă de disperare? Doamne Isuse, iti multumim pentru toate intrebarile care apar in noi cand ne oprim la aceasta statiune. Nu vrem raspunsuri usoare...Cerem sa avem o deschidere umila catre Duhul tau, Duhul Sfatului primit la Sfantului Mir, o deschidere catre intelegere si intelegere. Fie ca El să ne inspire cu întrebări corespunzătoare și răspunsuri adevărate. Fii preamărit pentru familie, prieteni și mentori; confesori, directori spirituali și terapeuți. Pentru toți cei care nu-și pierd credința în oameni. Și în tine. Amin.

Refr.: Dă-mi a ta iertare, Părinte, Am greșit în fața ta, Doamne,
Azi mă-ntorc la tine, Nu-mi ascunde a ta iubire.

1. Departe de casa ta, Doamne, Rătăceam străin prin lume,
Căutând doar fericirea, Dar sunt trist și înșelat.

2. Departe de casa ta, Doamne, Am uitat iubirea ta,
Am uitat de frații mei, M-am gândit numai la mine.

10. Cu haina smulsă de pe El Rămâne-n fața lor. Batjocorăsc în orice fel Pe-al lor Mântuitor.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a X-a: Isus este dezbrăcat de hainele sale

“Plecăse și se îndrepta către tatăl său. Când era încă departe tatăl îl vede și îi aleargă în întâmpinare, i se aruncă la gât și îl sărută. Dar tatăl le spune servitorilor: grăbiți-vă, aduceți cea mai frumoasă haină și îmbrăcați-l, puneți-i inel în deget și încălțămintea în picioare” (Lc 15,20.22)

Când a îngenunchiat înaintea Tatălui, era aproape gol. Risipise totul. Nu, nu e vorba de avere! Își pierduse stima de sine. Gol precum un sclav. Unul care dăduse faliment, care din vina sa își pierduse până și cămașa! Gol, precum Adam și Eva în Paradis, după ce comiseseră păcatul”. Li se deschiseseră ochii, își dăduseră seama că erau goi”. Și s-au ascuns în fața Ta. El probabil a făcut la fel, voia să-și acopere goliciunea sa înaintea Tatălui.

Păcătos ca ei. Rușinat și umilit. Acest episod, Doamne Isuse, mă ajută să văd altfel goliciunea Ta pe Golgota. Nu ai fost dezbrăcat împotiva voinței Tale. Ai ales să fii dezbrăcat pentru a-ți manifesta unitatea Ta cu Adam și Eva goi, cu fiecare din fiii și fiicele Tale, risipitori, goi și umiliți de păcat. Pe Golgota devii gol, dar nu înaintea celor care te torturau, ci înaintea Tatălui. Cuvintele fiului risipitor: ”Tată am păcătuț înaintea Ta”, devin cuvintele Tale. Le pronunți cu goliciunea Ta. Tu ești același cu mine, dezbrăcat de păcat.

Această unitate mă mântuiește. Pentru că Tatăl Tău nu se poate uita liniștit la goliciunea fiului. Imediat te îmbracă. Cu hainele cele mai bune “de la picioare până la cureaua de aur de la talie”. Gol până la moarte: la înviere ești din nou îmbrăcat cu demnitatea filială.

Și noi, și eu cu Tine. Dumnezeule Tată, Tu ești persoana care de la început “îi îmbraci pe cei goi”! Te rugăm, ajută-ne să te putem imita. Ajută-ne să putem împărți, în caz de necesitate, hainele noastre. Ajută-ne să păstrăm modestia în îmbrăcămintea, în așa fel încât să putem împărți mai bine ceea ce am economisit. Te rugăm în numele Celui care a luat goliciunea noastră, pentru a se îmbrăca în hainele unui om nou. Amin.

1. Când Isus a fost lovit, biciuit / Când cei răi L-au pălmuit pe Isus!

Refr.: Am fi vrut să auzim pietrele strigând! (bis)

Însă pietrele-au tăcut și mânia s-a pierdut... S-a uitat... (bis)

2. Când cu spini au torturat, pe Isus. Când cu funii l-au legat pe Cel Blând:

11. Întins pe cruce, pironit, Se roagă Tatălui: "Iertare Tată, au greșit În fața cerului".

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a XI-a: Isus este răstignit pe cruce

„Când au auzit ei acestea vorbe, fremătau de furie în inima lor și scrâșneau din dinți împotriva lui. Dar el, plin de Duh Sfânt, cu ochii îndreptați spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Apoi, căzând în genunchi, a strigat cu glas puternic: „Doamne, nu le socoti păcatul acesta!”. Și, spunând aceasta, a adormit”. (Fap 7:54-55, 60)

Doamne Isuse, Te binecuvântăm pentru că le-ai dat o asemenea putere oamenilor! Putere, care reprezintă răbdarea nu atât în fața suferinței, cât mai ales față de autorii ei. Chiar și împotriva persecutorilor. Răbdare nu înseamnă doar a strânge din dinți. De asemenea, nu este nici apatie. Nu este nici calm desemnat trăit cu un sentiment de superioritate rece față de cei care împlinesc răul.

Răbdarea lui Ștefan, răbdarea martirilor este iubire față de persecutori. Este vorba de o mărturie puternică. Este o tăcere plină de pace, întreruptă doar de o rugăciune de iertare. Este ultimul cuvânt puternic și faptă de milostivire. Răbdarea lui Ștefan e modelată după a ta Doamne; cuvintele lui sunt reflexul cuvintelor tale: *Doamne iartă-i, căci nu știu ce fac*. Dar, chiar și în momentul martiriului, Ștefan a privit cerul și Te-a văzut pe Tine. Te avea pe Tine în fața ochilor săi și nu durerea sau furia adversarilor. Te-ai dezvăluit lui și l-ai făcut asemenea ție.

Isuse Cristoase, răbdător și îndelung milostiv, dă-ne harul să te putem admira cum a făcut-o Ștefan. Să putem descoperi răbdarea ca un act de mare milostivire! Pune un deget pe buzele noastre atunci când vrem să explodăm cu agresivitate și acuzații din cauza amărăciunii și a resentimentelor. Învață-ne să ne rugăm pentru dușmani. *Să nu opunem rezistență răului. Să încercăm să nu permitem răului să învingă, dar să fie învins de bunătate. Ca un miel dus la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund* – realizează în noi răbdarea Ta. Tu care viețuiești și domnești în vecii vecilor. Amin.

1. Aud un glas și văd o cruce Eli lama sabachtani!

Și mă întreb unde-i dreptatea

De ce în locul meu, Isus.

Ref: Dar m-am suit pe Golgota Și l-am văzut cum murea iertând

El, Fiul Omului! Nu, nu se poate! Cunună de spini, bătut în cuie

Nu se poate, nu, nu! Eu, eu Baraba Ar fi trebuit să mor în locul lui!

2. Tresar din somn și mi se pare Că sunt condus spre răstignire.

Mă zbat să scap să fug departe De oameni să nu fiu știut.

12. E pus în rând cu cei tâlhari Deși rău n-a făcut. Cu criminalii cei mai mari Se lasă omorât.

Ref.: *Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;*

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a XII-a: Isus moare pe cruce

După aceasta, văzând Isus că toate s-au împlinit, ca să se îplinească Scriptura a zis: "Mi-e sete". Atunci, ei au pus în isop un burete îmbibat cu oțet și i l-au apropiat de gură. (In 19:28-29)

Ce își dorește o persoană pe moarte? Ți-a fost dat oțet pe buze. Acesta a fost ultimul gest pe care o persoana l-a făcut pentru tine. O secundă înainte de moartea Ta, ultima insultă. Ultimul act de răutate. După cum a prezis psalmistul: *Aștept compătimire, dar în zadar ei mi-au pus venin în mâncare și, când îmi era sete, mi-au dat să beau oțet.* Nu te-am cruțat de nimic! Nici măcar de batjocora ultimei tale dorințe.

Mă sperie gândul că asta s-ar putea întâmpla din nou, chiar astăzi. Că aş putea să fiu indiferent, că aş putea să mă sustrag nevoilor oamenilor singuri, pe moarte. Uneori persoane din jurul meu. Sau aş putea încerca să mă eliberez de ei prin cadouri costisitoare care ar trebui să substituie...prezența.

Doamne Isuse, Tu cunoști dorințele fiecărei inimi umane. Tu vrei să-i sature cu Apa Vieții, *cel care va bea nu va înseta în veci.* Apa pe care Tu o dai este Duhul Sfânt, cel care în misterul Sfintei Treimi e Iubirea de oameni. Asemenea Ție ajută-ne să descoperim și să înțelegem dorințele umane și să ieșim în întâmpinarea și îndeplinirea lor.

Ajută-ne într-adevăr să fim lângă cei însetați cu un pahar cu apă, cu iubire, care este calea spre Apa Vieții. Te binecuvântăm pentru toți cei care îți stau alături, recunoscându-te în muribunzi. Pentru medicii, asistenții medicali și tot personal sanitar din secțiile cu pacienți în stare terminală și din cămine de bătrâni. Pentru toți voluntarii și pentru toți cei care finanțează aceste centre. Pentru că... Numai tu Doamne îndeplinești orice dorință umană în vecii vecilor Amin.

1. O Măicuță sfântă, Te rugăm fierbinte Să ne ascuți cu milă Marea rugămintă.
Refr.: Nu lăsa Măicuță Să pierim pe cale, Căci noi suntem fiii, Lacrimilor tale.
2. Când plângeai sub cruce, Maică-ndurerată, Te-a primit de Mamă Omenirea toată.
-
13. De lemnul crucii e desprins Și-l ține Maica sa. Calvarul lui încă nu-i stins Ci se va repeta.
*Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;
Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.*

Stațiunea a XIII-a: Isus este coborât de pe cruce

Cineva din mulțime s-a adresat lui: „Invatatorul ti-am adus fiul meu posedat de un spirit mut” El le-a spus: acest tip de diavol poate fi scos doar prin intermediul rugaciunii.. (Mc 19,17-29)

Ne uitam la tine sfanta Fecioara care stai la picioarele crucii avandu-l in bratele tale pe fiul tau. In pofida durerii tale, tu esti adancita in rugaciune. Datorita acestui fapt tu nu esti descurajata, nu te simti infranta, ci, din contra, tu esti puternica si conlucrezi la opera de mantuire a fiului tau.

Exista intr-adevar un tip de diavol, anumiți demoni si tentatii care pot fi scosi doar prin rugaciune. Orice alta modalitate este fara rezultat. Doar rugaciunea si postul sunt eficiente. Rugaciunea ta, Marie, pe Golgota e o experienta cum sa fim puternici si nu slabi. Este o dovada a faptului ca niciodata indurarea nu este lipsita de putere in orice situatie. Apoi cand toti ceilalti se predau, indurarea se imbogatesteste si se transforma prin intermediul rugaciunii în arma cea mai puternica.

Doamne Isuse Cristoase te binecuvântăm si iti multumim pentru cei care nu cad in lupta de a se ruga pentru ceilalti si raman statornici cand toti ceilalti se dau batuti. Iti multumim pentru toti aceia care cu incredere deplina in tine se roaga pentru cei morti intr-un mod tragic, neasteptat, in incapatanarea, impotrivirea si refuzul convertirii. Pentru toti aceia care in rugaciunea lor neinduplecata insotesc pe aceia care nu doresc nicio companie, pentru aceia care nu sunt in stare sa vada raul in ceea ce fac. Iti multumim pentru aceia care prin rugaciune si post sustin bolnavii in faza terminala. Iti multumim pentru aceia care continua sa se roage pentru pace cu perseverenta si rabdare, chiar daca nu iau parte la razboi, si pentru victimile razboaielor. Te rugam, aprinde in noi flacara unei rugaciuni induratoare pentru vii si pentru morti. Amin. Mama indurarii, roaga-te pentru noi!

R: Fii lângă mine, fii lângă mine, Fii lângă mine, Doamne.

Căci am nevoie, am nevoie, Am nevoie de-a ta iubire! Fii lângă mine!

*1. Cu inima umilă, cu trupu-n rugăciune, Pătruns de-a ta iubire, eu fac o plecăciune,
În pragul dimineții, în negura de seară, Când pâinea-mi pare neagră sau apa e amar.*

2. Ca-n farmecul iubirii și-n culmea fericirii Să nu-mi pierd nici simțirea, nici aripile frânte.

Și-atunci când veselie îmi toarnă plin paharul Și beat de fericire nu-i voi mai ști hotarul.

14. Puțini jelesc când este dus La groapă-mbălsămat Așa i-a fost dat lui Isus Să fie-nmormântat.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a XIV-a: Isus este înmormântat

Eu, Tobit, le dădeam pâine celor înfometați și haine celor goi, iar dacă vedeam pe cineva din neamul meu mort și aruncat peste zidurile din Ninive, îl îngropam. Dar cineva dintre cei din Ninive s-a dus și i-a făcut cunoscut regelui despre mine că eu îi îngrop. Atunci m-am ascuns. Mi-au fost confiscate toate cele pe care le aveam și nu mi-a rămas nimic. (Tob 1:3, 17, 19-20)

Este într-adevăr înmormântarea o dovadă importantă a iubirii milostive? Merită să riscăm la fel de mult ca Tobia pentru a-i îngropa pe cei care nu mai sunt printre noi? Mânia regelui, viața, averea... Cât de mult înțelegem acest aspect delicat- într-o lume în care din ce în ce mai multe familii nu iau trupurile celor dragi care au decedat în spital pentru a le îngropa, unde trupurile copiilor care au fost avortați sunt pur și simplu aruncate la gunoi? Isuse, noi vrem să te ajutăm să creezi o lume diferită. Prin urmare, te binecuvântăm pentru Iosif din Arimateea care a vrut să fie un "Tobia" pentru tine. Te binecuvântăm și pentru cei care sunt "Tobia" ai zilelor noastre! Te binecuvântăm pentru cei care au grijă de înmormântarea celor fără adăpost. Pentru acei care îi ajută pe cei săraci și singuri să îi înmormânteze pe cei dragi. Pentru cei care se îngrijesc de mormintele necunoscute ale persoanelor uitate. Fii binecuvântat Doamne, pentru cei care se îngrijesc de cele mai mari terenuri ale morții din lume și păstrează vie amintirea unor locuri precum Auschwitz, Birkenau, Dachau, Buchenwald. Ferește-ne de neglijența acestui act de iubire! Ajută-ne să nu tratăm cu indiferență și neglijență înmormântarea celor dragi! Fă în așa fel ca niciunul dintre prietenii noștri să nu rămână singur atunci când îi va plânge pe cei apropiați care au murit. Fă-ne să ne amintim de moarte în rugăciunea personală, participând la Sfânta Liturghie și vizitând cimitirele. Fă-ne să respectăm moartea, pentru ca ea reprezintă poarta către viață!

AMIN

1. **Dintre-atâtea hotare** care sunt pe pământ Mă îndrept către zare, căci eu, Doamne, vreau să fiu sfânt. Și din mii de dorințe ce se nasc și-apoi pier, Numai una-mi rămâne: „Doamne vreau să merg în cer!”

Refr.: Vreau să văd chipul tău, e dorința ce-o am pe pământ.

M-ai creat pentru cer, m-ai creat să fiu sfânt. Vreau să văd chipul tău, e dorința ce-o am pe pământ M-ai creat pentru cer să fiu sfânt.

2. Cu dorința în suflet să te întâlnesc Cred cuvintele tale și poruncile le-mplinesc. „Sunt cu tine mereu. Nu te teme!” mi-ai spus Și atâția prieteni mă veghează de sus.

15. Pe drumul Crucii, pe Calvar Cu El ne-am înfrățit Și plinătatea lui de har Pe veci ne-a mântuit.

Ref.: Priviți ce-nseamnă a iubi / Și-a mântui pe lumea rea;

Cum dragostea îl va zdrobi / Ca viața nouă sa ne dea.

Stațiunea a XV-a: Isus învie glorios din morți

„Dar îngerul, luând cuvântul, le-a spus femeilor: „Voi, nu vă temeți! Știu că-l căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, căci a înviat după cum a zis. Veniți și vedeți locul unde a zăcut” (Mt 28,5-6)

Petru, apostolii, femeile... Tristețea datorită morții Învățătorului iubit și dezamăgirea pentru că l-a tăgăduit de trei ori în timpul Pătimirii.

Dezamăgit de Dumnezeu... Cuvântul dezamăgire face parte din aceeași familie cu amăgire. Amăgirea înseamnă să îți construiești un proiect, o realitate închipuită așa cum ai vrea tu să fie. Dintr-un anumit punct de vedere, dezamăgirea este un lucru pozitiv: te face să vezi realitatea așa cum este ea, nu cum ai vrea tu să fie. Petru și ceilalți apostoli au trăit această dramă a amăgirii. Ei s-au înșelat considerându-l pe Cristos un lider autoritar, un Mesia care îi va lua cu sine în misiunea sa și vor avea ocazia de a face o carieră strălucită. Însă Isus a lucrat pe un alt plan. Din acest motiv, Petru, după moartea lui Isus, credea că totul s-a sfârșit.

E o taină faptul că Dumnezeu nu vine în lume ca unul care își face dreptate cu pumnul! El a coborât între noi pentru a suferi pentru noi și cu noi. Noi nu vom putea înțelege niciodată pe deplin acest mister. Și totuși, este cel mai pozitiv lucru care ni se poate spune despre Dumnezeu. Dumnezeu nu reacționează pur și simplu cu forța. Puterea sa este cea a împărtășirii iubirii și a suferinței, iar chipul adevăratului Dumnezeu se arată tocmai în suferință. Dumnezeu poartă împreună cu noi nedreptatea lumii în suferință, în așa fel încât noi să îl știm pe Dumnezeu cel mai aproape de noi în orele de întuneric.

Tu ai înviat, Doamne. Ai rămas fidel în încercări și ai învins, iar acum ești în gloria ta și ne însoțești pentru ca și noi să fim învingători.

Îți mulțumim pentru toate bucuriile neasemuite ale vieții de tânăr. Fă-ne partași de bucuria Învierii, tu care continui să străbați, împreună cu noi, cărările noastre.

1. Tu ești viața noastră, alta nu avem; Tu ești calea noastră, adevăru-ntreg.
Vom rămâne pururi în cuvântul tău, Până când vom fi în viață, până când vei vrea
Nu ne este teamă dacă ești cu noi. Te rugăm, rămâi cu noi.

2. Cred în tine, Doamne, născut din Maria, Fiu preasfânt și veșnic ești om ca și noi;
Mort doar din iubire, viu azi între noi, Una ești cu Tatăl veșnic și cu toți ai tăi.
Până când, odată, tu vei reveni, Paradisul să îl deschizi.

3. Tu ești forța noastră, alta nu avem, Tu ești libertatea, pacea inimii.
Ca să ne separe, nimeni va putea. Știm că mâna ta e tare, nu ne va lăsa;
Știm că de-orice rele ne vei libera Și-n iertarea ta vom trăi.

4. Creator al vieții în tine sperăm; Pe tine, Cristoase, noi te lăudăm;
Suflu al iubirii, vino între noi. Tu, din mii de căi greșite, pe toți ne aduni,
Ca în unitate-apoi, oriunde Să fim rază din iubirea ta.

ÎNCHEIERE

Reparcuregând Via Crucis a lui Isus, am redescoperit importanța de a ne conforma cu El, prin faptele de milostenie. Ele ne ajută să ne deschidem la milostivirea lui Dumnezeu! Să cerem harul de a înțelege că fără milostivire persoana nu poate face nimic. Astăzi omenirea are nevoie de bărbați și de femei, și în mod deosebit de tineri, care nu vor să trăiască propria viață "pe jumătate", tineri gata să-și dedice viața în slujirea gratuită a fraților mai săraci și mai slabi, imitându-l pe Cristos. În fața răului, a suferinței, a păcatului, unicul răspuns posibil pentru discipolul lui Isus este dăruirea de sine, imitându-l pe Cristos; este atitudinea slujirii. Dacă unul - care se declară creștin - nu trăiește pentru a sluji, cu viața sa îl renegă pe Isus Cristos.

În seara aceasta, Domnul ne reînnoiește invitația de a deveni protagoniști în slujire; vrea să facă din noi un răspuns concret la nevoile și la suferințele omenirii; vrea ca să fim un semn al iubirii sale milostive pentru timpul nostru! Pentru a îndeplini această misiune, El ne arată calea angajării personale și a jertfirii de noi înșine: este Calea crucii. Calea crucii este calea fericirii de a-l urma pe Cristos până la capăt, în circumstanțele adesea dramatice ale trăirii zilnice; este calea care nu se teme de insuccese, marginalizări sau singurătăți, pentru că umple inima omului de plinătatea lui Isus. Calea crucii este calea vieții și a stilului lui Dumnezeu, pe care Isus ne face s-o parcurgem și pe cărările unei societăți uneori dezbinată, nedreptă și coruptă.

Calea crucii este singura care înfrânge păcatul, răul și moartea, pentru că ajunge în lumina radioasă a învierii lui Cristos, deschizând orizonturile vieții noi și depline. Este Calea speranței și a viitorului. Cel care o parcurge cu generozitate și cu credință, dăruiește speranță viitorului și omenirii. Papa Francisc ne invită să fim semănători de speranță.

Ne rugăm pentru dobândirea indulgenței: Adu-ți aminte!